

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

Евангелско четиво

ТРЕТА НЕДЕЛЯ НА ВЕЛИКИЯ ПОСТ - КРЪСТОПОКЛОННА

"И като повика народа с учениците Си, рече им: който иска да върви след Мене, нека се отрече от себе си, да вземе кръста си и Ме последва. Защото, който иска да спаси душата си, ще я погуби; а който погуби душата си заради Мене и Евангелието, той ще я спаси.

Защото каква полза за човека, ако придобие цял свят, а повреди на душата си? Или какъв откуп ще даде човек за душата си? Защото, който се срами от Мене и от думите Ми в тоя прелюбодееен и грешен род, и Син Човечески ще се срами от него, кога дойде в славата на Отца Си със светните Ангели.

И рече им: истина ви казвам: тук стоят някои, които няма да вкусят смърт, докле не видят царството Божие, дошло в сила". (Марк 8:34-38, 9:1)

Отческо наследство

НЕДЕЛЯ КРЪСТОПОКЛОННА

Во имя Отца и Сина и Святаго Духа.

Четири пъти в годината ние празнуваме, покланяме се на животворящия и страшен Кръст Господен. Един път – по време на Страстната седмица, когато, четейки Евангелието на Страстите, виждаме как се възвисява пред нас светото Разпятие, Кръстът, на който умря Господ, та ние да получим нов живот. Втори път празнуваме денят на Въздвижение на Кръста Господен, когато си спомняме за това, как Кръстът е бил намерен и как хората, за пръв път след повече от три столетия, могли да видят този Кръст, на който умря Господ, да се докоснат до него като светиня, да го целунат с трепет и любов. Празнуваме също и Изнасянето на Честния Кръст, когато същия Кръст, по-точно, неголяма негова частица, разнасяна из зарадения със смъртна зараза Константинопол, върнала града към здраве, към живот, към надежда, обновила вратата в Кръста, в милостта и любовта Господня. И днес, в средата на Поста, се покланяме на живоносния Господен Кръст.

Всеки от тези празници носи върху себе си печата на онова време или онзи смисъл, с който той се извършва.

Ние с ужас предстоим пред Разпятието на Велики Четвъртък, ние с изумление и благодарност, ликуващо празнуваме Въздвижението и Изнасянето на Честния Кръст. **С** какво чувство, обаче пристъпваме днес към поклонението на Кръста Господен?

Това поклонение става на средата на пътя между началото на Поста и Страстната седмица. За какво ни говори този Кръст? Целият този период от време ни говори за това, как Божествената благодат, Божествената любов, Божествената сила може да претвори всекиго от нас, да освети всекиго от нас, на всекиго да даде нов живот, вечен живот, както това се е случило с хиляди и хиляди, милиони хора преди нас, с прославените светии и светините, които са ни неизвестни. Кръстът ни говори сега за безмерната, за изумителната Божия любов. Та нали Бог е станал човек и е приел върху Себе си смърт, от любов към нас, та чрез Неговата смърт да бъдем спасени от отчаянието на греха и отчаянието на смъртта. Той взел всичко човешко върху Себе си, освен греха, и всичко понесъл върху крехките и могъщи Свои човешки рамене. Кръстът ни говори за това, че сме така любими на Бога, че Господ е готов да умре, само и само ние да живеем, само да оживеем от греховната смърт. Бидейки така любими, нима не можем в тези дни на поста, на пролетта духовна, действително да се радваме и да ликуваме? Ние можем, и затова вчера на канона се пя – не с такава слава, както ще се пее в пасхалната нощ, но с тиха, ликуваща надежда – пасхалният канон за възкресението Господне. Това е живот, това не е смърт. Кръстът ни е явен сега като надежда, като увереност в Божията любов и в Неговата победа, като увереност в това, че сме така любими, че всичко е възможно, че ние можем да се надяваме на всичко. Как дивно е това: да знаем, че сме толкова скъпи на Бога!

Но Кръстът ни говори чрез себе си и евангелското четиво и за друго. Той ни говори, че за да живеем този живот, този живот нов, този живот вечен, Божия и собствения живот, трябва всичко да преразгледаме. В Евангелието има думи, обвърнати от Христос към нас: "Ако някой иска да върви след Мен, нека се отрече от себе си, да вземе своя кръст, и да Ме последва". Ако някой иска да върви след Мен във вечността, в тържеството на живота, в царството на любовта, той трябва да Ме последва още сега, на земята. А да последваме Христа, означава да встъпим в новия живот, в живот, където Бог и моят ближнен са ми по-скъпи от собствения живот, по-скъпи от самия себе си. Започва се с това, че разбрал колко скъпоценен е Бог, колко скъпоценен е моят ближнен, аз действително мога да се отвърна от себе си, да отблъсна себе си, да се отхвърля, като кажа на себе си: махни се от пътя ми,

не за теб е моята грижа, има неща много по-свети, по-прекрасни, отколкото съм аз самият.

И като си кажем това, ние взимаме върху си постепенното умирање, постепенното отхвърляне на себе си. Отричането от себе си значи, в крайна сметка, да се научим да обичаме, а да обичаме, значи да забравим себе си до край, да не съществуваме за себе си. Това и значи да умрем, за да живеем вече друг живот, който няма граници, дълбочината на който е бездънна. А кръстът, който трябва да носим, е любовта, грижата за ближния, тревогата за него, загрижеността за това, и в неговия живот да се изпълни Божията воля, т.е. при него също да дойде вечния живот, вечната радост, ликование и тържество.

И още за нещо ни говори Кръста: за това, че всички земни, обичайни наши, привични оценки са лъжливи. Във вчерашната служба се четат откъс, молитва, където се говори за това, че Христос бил разпнат между двама разбойници. Вие помнете, как единият от разбойниците Го хулел, а другият, гледайки Неговото умирање, знаейки, кой умира, т.е. невинен човек, както той тогава Го е видял, се обърнал към Него с молба за спасение. Първият, виждайки, как човешката неправда е осъдила на смърт невинен, отхвърлил всеки човешки съд, всяка лъжлива човешка справедливост, и се възмущил духом, разбунтувал се до край, и започнал да хули и Гамния Бог, Който може да допусне такава неправда. А другият, виждайки, че и Невинният загива, разбрал че е осъден справедливо, че ако и невинния може да погине, то разбира се, на виновния му се полага наказание и смърт. И той се обърнал към Невинния, и го молил за милост и спасение; и това спасение, тази милост Бог му обещал – и дарувал. Действително, наистина, каещият се разбойник в същия ден се оказал със своя Спасител в рая.

Ето за какво ни говори Кръста, ето защо ние можем днес да се покланяме на този Кръст по средата на пътя към Пасха не с изранена душа, не с ужас, а с толкова светла надежда. Но, заедно с това, ето защо трябва последните седмици на Поста да прекарваме в размисъл, да преразгледаме живота си още веднъж, да произнесем нов съд над всички наши ценности, над всички наши оценки, и да встъпим в евангелския път. Та когато застанем в Страстните дни пред ужаса на кръстните страсти, да можем заедно с Христа да преминем този път, а не да бъдем само зрители, обхванати от ужас, и да можем да бъдем с Него в ликването на победата и в ужаса на поклонението пред толкова непостижимата Божествена любов. Амин!

Автор: митрополит Антоний Сурожски

Български светни

УСПЕНИЕТО НА СВЕТИ МЕТОДИЙ СЛАВЯНОВЪЛГАРСКИ

Св. Методий бил по-голям роден брат на славянския равноапостол Константин Философ – свети Кирил. В ранната си младост той бил изbral военно поприще и десет години управлявал някаква славянска област, подвластна на византийския император. Той обаче

почувствал Божието призвание, отказал се от високото си положение и постъпил в манастира, намиращ се в планината Олимп (Мала Азия). Подир някое време тук при него дошъл и по-малкият му брат Константин. От това време те не са се разделяли до смъртта си и заедно извършили великото и забележително дело – създаване на славянската писменост и на християнската просвета сред славяните.

В Моравия светите братя заедно учили народа на християнската вяра с достъпен славянски език и това продължило до смъртта на св. Кирил в Рим. Поради коварните замисли на немското държавно свети Методий не могъл да се върне в Моравия, а останал в съседната Панония, чийто княз Коцел го върнал обратно при папа Адриан II с молба да го ръкоположи за епископ. От това време свети Методий от обикновен мисионер станал архиепископ на Панония и Моравия, който се подчинявал направо на римския първосветител.

Но клеветите продължавали: тук го обвинявали пред местния княз, че Методий открито изобличава неговия нечист живот; тук на римския папа внушавали, че Методий иска да откъсне от неговия диоцез Моравия и Панония; тук в Цариград изпращали съобщения, че Методий много се приспособил към римския папа. Поради това великият светител трябвало вече в преклонна възраст навсякъде лично да се явява и да изобличава наанасяните клевети. Най-после враговете успели да го хвърлят в затвора за две и половина години, откъдето бил освободен само поради строгата заповед на папа Йоан VIII.

И сред борбата с ожесточените врагове свети Методий продължавал своето дело на славянски равноапостол, като проповядвал словото на божествената истина и като превеждал от гръцки на славянски език свещените книги. Той оставил като скъпоценно наследство превода на всички канонически книги на Свещеното писание и превода на църковноправния сборник Номоканон.

Свети Методий Славяновългарски починал на 6 април 885 г. и бил погребан във Велеград и – според житието му – "лежи във великата моравска църква, от лявата страна, в стената зад олтара на света Богородица". Древната му служба се запазила в ръкописи от XIII век.

© Жития на светните. Гинодално издателство, София, 1991 година, под редакцията на Партений, епископ Левкийски и архимандрит Д-р Атанасий (Бончев).

ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО

БЕСЕДА ЗА ВЕЛИКОТО ЖЕЛАНИЕ БОЖИЕ

Бог иска всички хора да се спасят (I Тим. 2, 4).

Бог иска всички хора да се спасят — затова Исус Христос слезе в Ада, да спаси и онези, които живееха на земята преди Неговото идване. Защото, ако Той не беше слезъл в Ада, огромен брой праведни души щяха да пропаднат завинаги. И още: ако Той не беше слезъл в Ада, главният стан на злобата срещу Бога и човешкия род щеше да остане непобеден. И така, тези

две причини подбудиха Христа Жизнодателя да слезе с душата Си в Ада — първо: да разгроми гнездото на адските сили, и второ: да изведе от Ада в Рая душите на праотците, пророците, праведниците, които изпълниха стария закон Божий и с това угодиха на Бога. Преди сатаната самодоволно да се зарадва, като гледа Христа поруган и на кръста умъртвен, Христос се появи, жив и всемогъщ, наред Ада, главния стан на нечестивия. Каква неочаквана и ужасна новост за сатаната! Три години той е залагал клопки срещу Христа на земята, а Христос за три дена, ето, разгромява неговото царство и отнася със Себе Си пребогат трофей във вид на рой праведни души. Ти искаш всички хора да се спасят, о Господи. Спаси и нас, молим Ти се. Защото няма спасение, нито спасител извън Тебе. На Тебе Единствен се уповаваме и на Теб само се кланяме, на Тебе и на Отца и на Духа Светаго, сега и вовеки. Амин.

*Превод от сръбски : Димка Савова
Източник: Из „Фридрих Пролог на св. Николай Сръбски“*

Православна мисъл

ЗА ЧУВСТВОТА, ИЗПЪЛВАЩИ ДУШАТА СЛЕД ПРИЕМАНЕТО НА СВЕТИТЕ ТАЙНИ

Ако се удостоиш с приемането на Спасителя от Светата трапеза, то подхранвай в себе си същите чувства, които са въодушевявали Пресвета Богородица, когато Тя Го е носела в утробата Си. Ако постигнеш цялата значимост на благодатта, дарявана от Спасителя при причастяването със Светите Тайни, то няма ли да се изпълниш с чувства на благоговение и благодарност към Подателя на това благо?

Към твартата снизхожда Творецът! Беднякът е посетен от Царя на славата! Страдащата душа приема Небесния Утешител! Човекът грешник вмести в себе си самата Святост!

Да се възцари в теб най-дълбоко смирение! Да благословиш щедростите на живия Бог, безкрайно превъзхождащи разума ти!

Оплаквай миналите си прегрешения, измолвай помощ от Господа, дай обет за твоята вечна привързаност към Него.

Предай се на възторзите на най-чистата радост, моли ангелите и светините, възнеси благодарността си към Господа Исуса, съответстваща, доколкото е възможно, на дара на благодатта, изпратен ти отгоре. Искай Спасителят - толкова милосърден, толкова щедр - да бъде прославян от теб на земята, както е прославен Той на небето.

Разтвори сърцето си за приемането на Божествения пламък на Неговата любов.

Принеси Мү с благоговение и любов, като благодарност за Неговите благодеяния, всичките чувства на душата си, изпълнена с даровете на Светото Причастие.

Благодари Мү за благоволение, което ти е оказал Той със Своето възплащаване, размишлявай за богатата, дарувани ти чрез Светата Евхаристия, и особено измолвай от Него дара да последваш Неговото смирение и безпределната Мү любов.

Автор: Филарет, митрополит Московски

ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО

СИЛА В ЧОВЕШКАТА ДУША

Бог е вложил една сила в човешката душа. От човека зависи накъде ще я насочи – към доброто или към злото. Ако оприличим доброто на оранжерия, пълна с цветя, дървета и други растения, злото – на тръни, а силата на душата оприличим на вода, тогава се получава следното: когато насочим водата към оранжерията, тогава всички растения там ще започнат да се развиват, да зеленееят, да цъфтят, да живеят; в същото време тръните, понеже не се напояват, увяхват и изчезват. И обратно. И тъй, няма нужда да се занимавате с тръните.

Не се залавяйте да гоните злото. Христос така ни иска: да не се занимаваме със страстите и с врага на спасението. Насочете водата, т.е. цялата сила на душата си към цветята и ще се радвате на тяхната красота, уханье и свежест. Няма да станете светини, пъдейки злото. Оставете злото.

Гледайте към Христа и Той ще ви спаси. Вместо да стоите пред вратата и да гоните врага, не мү обръщайте внимание. Ако злото идва от една страна, вие пък с лекота се отдайте на Христа от другата страна. Тоест, когато злото идва да ви провали, вие отдайте вътрешната си сила на доброто, на Христа. Помолете се: „Господи Исусе Христе, помилуй ме“. Господ знае как да ви помилва, знае по какъв начин. А когато се изпълните с добро, вече няма да се обръщате към злото. Гами ставате добри с помощта на Божията благодат. Тогава злото къде да намери място? Изчезва!

*„Старецът Порфирий Кавсокаливит, „Живот и слова“, 2007
Блавнобългарския манастир „Св.Влчк Георги Зограф“, Света Гора, Атон*

ОТЕЧЕСКИ СЪВЕТИ

ДУХОВНИЯТ ЖИВОТ ЗАПОЧВА С МИНУТИ

Още щом се породн злото, гаси го с любов, с мирно отношение към ближните. А после изливай обилно дүми на мир и любов върху тази разгаряща се влада, та и възгленче зло да не остане.

+++

Празнословие, смехът, осъждането са опасни и труднозабележими клопки, които водят до разрушаване на духовния дом. Знай и помни добре, че те са ти врагове.

+++

Ние се боям да извършим отведнъж големи грехове. А когато проникват постепенно, по малко, на части – свикваме и не се боям да влезем в общение със страшната бесовска сила.

+++

Как можеш да изпълниш първата заповед „Обичай Бога“, ако не изпълниш заръката „Обичай ближния като самия себе си“? Врагът силно ненавижда тази заповед и се старае ежеминутно (без преувеличение) да вселява, първоначално мислено, а после и с думи и на дело, омраза към обкръжаващите ни, а чрез това да въвежда душата ни в ужасяващ духовен мрак – пустота, озлобеност, раздражителност. Молитвите за другите постигат успех при условие, че се спазва святата наредба: помни, „Бог е любов“. За любещата душа няма никакви препятствия, каквото и да попроси – ще го получи. Само искрено вникни в тази заповед и независимо от каквито и да е морални и физически трудности, животът ти ще стане възвишен и радостен.

+++

Изпитвай себе си всеки ден и час доколко изпълняваш заповедта за любов към ближния. Най-важното е да възпитаеш в себе си любов. Още щом усетиш вътрешно охладняване към ближния, раздражителност или друга проява на безлюбие, незабавно започвай да извикваш от глъбините на душата си молитва за здраве и спасение на онези, срещу които си се изправил, па било то и мислено.

Мисленото подценяване на ближния заменяй с пожелание за добри и славни дела. Ползата от това е огромна.

+++

Набелязвай си непременно план за деня: какво трябва да направиш. Трудни се над набелязаното и се моли да успееш да го изпълниш. Дневният план е добро средство против леността и нехайството.

+++

Каква голяма услуга ни прави мисленото разглеждане на всеки час! Ще видиш всичко, което в продължение на 60 минути ти е изпратено за духовно възрастване и как ти си се отнесъл към него: посещение на добра мисъл и съвет от твоя приятел – светия Ангел, както и посещение на зла, тъмна сила, на твоя неприятел – посланика от ада. И всичко това – в течение само на един час.

Автор: Прот. Григорий Пономарьов
Източник: www.pravoslavie.net

ГВОЗДЕИ

Имало едно много сприхаво момче.

Веднъж баща му дал торба с гвоздени и поръчал всеки път, когато момчето не успее да сдържи гнева си или се скара с някого, да забива по един гвоздей в оградата. В първия ден в оградата имало 37 гвоздеа. През следващите седмици момчето се научило да запазва търпение и с всеки ден броят на забиваните в оградата гвоздени намалявал. То разбрало, че е по-лесно да контролира темперамента си, отколкото да забива гвоздени. Най-накрая дошъл денят, когато момчето нито веднъж не се прогневило. То споделило това с баща си, който му отговорил, че оттук нататък всеки ден, в който неговия син успее да се сдържи, може да изважда от оградата по един гвоздей.

Минавало време и един ден момчето било готово да съобщи на баща си, че в оградата не е останал нито един гвоздей. Тогава бащата хванал сина си за ръката и го завел до оградата: Добре си се справил, но виждаш ли, колко дупки има в нея? Тя вече никога няма да е такава, каквато е била преди. Когато се караш с човека или му казваш нещо неприятно, у него остава белег, подобно на тези дупки. И не е важно колко пъти ще се извиниш след това – белегът ще остане. Болката, причинена с думи, е не по-малка от физическата болка...

Преведе от руски: Дяна Янчева

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

3 април † 3 Неделя на Великия пост Кръстопоклонна. Преп. Никита Изповедник, игумен Мидийски. Гл. 3, үтр. ев. 11, ап. Евр. 4:13-5:6 (с. 329), лит. ев. Мк 8:34-9:1 (Вас. лит.) (Тип. с. 433)

4 април Преп. Йосиф Песнописец и Георги в Малая. Св. свщмчк Никита Сърски

5 април Св. мчци Теодул и Агатопод

6 април * Успение на св. Методий Славянобългарски. Св. Евтихий, патр. Константинополски. Св. мчци Тимотей и Диоген (Прежд. лит. с ап. и ев. на св. Методий) (Тип. 436)

7 април Преп. Георги, еп. Митилански

8 април Св. апли Иродион, Агав, Рүф и др. (Прежд. лит.) (Вечерта Малко вечерие с Богородичен акатист IV статия) (Тип. 436)

9 април Св. мчк Евпсихий (Злат. лит.) (Тип. с. 431)

Свирниският лист се издава с благословието на председателя на храма протойерей Филиян Костадинов
Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“

Свирниски лист „Благовестие“ се разпространява безплатно
Можете да намерите изданието и на интернет адрес: www.svetiilia.bg
